

Sorular ve Cevaplar

Soru 1: *Arap Zirvesi toplantısının 2004 Martında düzenlenmesine karar verilmişti. Lâkin bu toplantı, toplanmadan önce iptal edildi. O dönemde, Arap rejimleri (yönetimleri) arasında Arap Birliği'ne ilişkin reformlar ve siyâsî reformlar hakkındaki ihtilaf nedeniyle bu iptalin meydana geldiğine dâir söylentiler dolaştı. Arap rejimlerinin şiddet ve hak sözün yasaklanması konusunda siyâsî durumlarının birbirine benzer olduğu ve yöneticilerin hepsinin de aynı olduğu açıkça bilinmektedir. Konuşmalar, Zirve toplantısı sözleşmesinin (randevusunun) bu ayın (Mayıs 2004) sonu itibarıyla olması etrafında döndü. Arap (yönetimlerinin) siyâsî ilişkilerinde yeni bir şey bulunmadığının açığa çıktığı da bilinmektedir. Öyleyse bu yöneticileri Zirve toplantısının Martta yapılmasından sakındıran ve onları Mayısta yapılmasına ikna ettiren şey nedir? Ayrıca gerçekten yapılacak mı veya öncekilerde olan şey bunda da olacak mı?*

Cevap 1:

Zirve toplantıları, birbirleriyle sözleşmeleri açısından bizâtihi Arap yöneticiler tarafından kontrol edilmemektedir. Bunların toplanması ve iptal edilmesi, bölgeye etki eden işgâlcî devletler yani Amerika ve Avrupa (yada İngiltere)'nin arzularına göre olmaktadır. Hatta sonuç bildirgelerinin kesin noktaları bile bu arzuya göredir ve Arap yöneticilerine kalan ise genel, sıradan noktalar olmaktadır!

Toplanmaları ve iptal etmeleri sonra randevulaşmaya çalışmalarının ardındaki muharrikleri (güdülerini) bilmek için, bir az geriye gitmemiz gerekmektedir:

Zirve konferansının bu yılın Mart ayında toplanmasına bir yıl önce yani önceki Zirve konferansının toplanmasından beri karar verildi. Lâkin bu yılın Mart ayında toplanma zamanı gelmeden önce, Arap yöneticilerin hesaba katmaları, göz önünde bulundurmaları gereken yeni hadiseler meydana geldi:

1. 13.02.2004'te Amerika, "Büyük Ortadoğu Projesi" adı altında bir belge ilan etti. Bu projenin yalnızca bilinen Orta Doğu ile sınırlı olmadığını ifade etmek için "Büyük Orta Doğu" denildi. Nitekim Fas'tan Pakistan'a uzanan tüm bölgeyi kapsamaktadır. İçerisinde Arap ülkeleri, yahudi varlığı (İsrail), Türkiye, İran, Afganistan ve Pakistan yer almaktadır. Amerika, projeyi tartışan (G8 ülkelerinin) dışişleri bakanlarının 14.05.2004'teki toplantılarında karar vermelerinin ardından, önümüzdeki Haziran ayında Amerika'nın Georgia Eyaleti'nde toplanacak olan G8 Zirvesi'ne bu projesini tasdik edilmek üzere sunacağını ilan etti. Projesi hakkında Arap devletlerine ise danışmadı bile. Bilakis onlardan bunu kendi zirve konferanslarında tartışmalarını, görüşlerini ortaya koymalarını ve hatta tatbiki için yetki çıkarılmasını talep etti. Bu belge Arap devletlerinden, hepsini tek bir manzumede kuşatmak için genişleyen Büyük Proje ile uyumlu olması için "Arap Birliği reformu" ve "siyâsî reform" yapmalarını istemektedir.

Kendisiyle bölgeyi canlandıracağı imajı veren örtüsü göz ardı edilirse, proje metninin Amerika'nın maslahatlarına hizmet edilmek üzere tasarlandığı kesindir. Nitekim metinlerde, "*Birleşik Devletlerin güvenlik çıkarlarını korumak için*" ve "*Ortadoğu bölgesinin yeniden şekillendirilmesine sevk etmek için*" denilmiştir. Bu ise rejimleri, "Amerikan bakışı açısı" ile değiştirmeyi amaçlamaktadır. Bâzı tahlilciler (analistler) bu konu hakkındaki yorumlarında, bunun "*babavâri bir şekilde bir model zorlama ve Amerikan değerlerini benimsetme üzerine kurulu bir proje*" olduğunu söylemişlerdir. Belge, projenin icrâsı için şart olan Arap-İsrail anlaşmazlığına ise çözüm göstermemiştir. Şu var ki, bu problem çözülsün veya çözülsün, proje bu yöne ilerlemek zorunda kalacaktır. Ayrıca bununla Irak'ın işgâli arasında da bağlantı kurulmamıştır.

2. Avrupa fark etti ki Amerika kendisi için Ortadoğu'da bir yer bırakmak istememektedir. Bundan dolayı Avrupa'nın üç büyük devleti, 18.02.2004'te Berlin'de Fransa, Almanya ve İngiltere liderlerinin katılımıyla bir toplantı yapılmasına davet ettiler ve bir Avrupalı Girişimi'nin temeli olmak üzere, Münih'deki bir konferansta Alman Dışişleri Bakanı Joschka Fisher tarafından önerilen önceki fikirleri desteklediklerini duyurdular. Yine bunun için bölge halkına danışılması gerektiğinden bahsettiler. Amerika'nın projesini kastederek çözümlerin dışarıdan zorla kabul ettirilmesinin doğru olmadığını söylediler. Arap-İsrail anlaşmazlığının tartışılmasını ve Irak probleminin Irak'a gerçek otorite verilerek çözümlenmesini, bu girişimin başarısı için önemli bir mesele olarak değerlendirdiler. Bu girişime tam bir Avrupalı karakteri kazandırmak, bir miktar güvenilirlik ile bölge halkına danışılır kılmak ve son şeklini vermek için konunun 5-6 Mayıs 2004'te yani 01.05.2004'te on yeni Avrupa ülkesinin katılımının hemen ardından toplanmasına karar verilen Orta Avrupa ülkelerinin Dışişleri bakanları konferansında tartışılması gerekti.

Bu üçlü, Avrupa Birliği'nin girişiminin tamamlanmak üzere olduğunu gördü. G8 Zirvesi'nde ve yine bu yılın Haziran ayında (İstanbul'da) toplanacak NATO Zirvesi'nde sunulması için de tüm üyeleriyle birlikte Avrupa Birliği tarafından üzerinde çalışıldı. Nitekim zikredilen zirvelerde Amerikan belgesi tartışılacaktır.

3. Böylece Avrupa kendi Ortadoğu Projesinin son şeklini billurlaştırırken, Amerika tarafından ileri sürülen Büyük Ortadoğu Projesi, Mart 2004'te Arap Zirvesi toplantısında önerilmeye hazır hale geldi. Ancak 25 Avrupa ülkesi için, on yeni ülkenin AB'ye katılımına ve Güneydoğu Akdeniz sahil bakanlarıyla birlikte Avrupa Birliği'ne üye tüm ülkelerin Dışişleri Bakanlarının, 5-6 Mayıs 2004'te Dublin'de (İrlanda'da) Orta Avrupa Ortaklığı adı altındaki toplantısına kadar beklenmesi gerekti.
4. Çünkü (Arap Birliği) Zirve toplantısı, Amerika'nın ve Avrupa'nın Orta Doğu projelerine uyumlu olarak rejimleri şekillendiren siyâsî reformları ve Arap Birliği reformlarını ele almak zorundaydı. Fakat bir ayırım vardı: Acaba zirve konferansı, hazır Amerikan projesinin fikirlerini tartışmak üzere toplanmalı mıydı, yoksa Dublin'deki toplantıda ilgili devletlere sunacağı bir Avrupa projesi billurlaştırılan Avrupa Birliği'nin fikirlerine kadar ertelenmeli miydi? Körfez devletlerinin çoğu tarafından desteklenen Tunus ve el-Mağrib ^[Kuzeybatı Afrika] devletleri, her iki projenin birlikte ele alınmaya hazır hale gelmesine kadar ertelenmesini isterken Mısır, Suudi Arabistan ve Suriye hemen toplanılmasını istiyordu. Bu demektir ki, bu devletlerin ardındaki dürtünün Amerikan yanlısı veya Avrupa yanlısı olmaları olduğu kesindi. Tunus açısından Mısır grubunun konferansı düzenlemede daha güçlü delile sahip olduğu vâzıhtı. Çünkü buna (Mısır grubunun istediği gibi Mart ayında toplanılmasına) daha önceden karar verilmişti. Öyleyse bu nasıl ertelenebilecekti? Tunus gördü ki, konunun kabul ve ret arasında gidip gelen tartışmasının sürmesi, toplanma olasılığını artıracaktır. Bunun içindir ki konuyu çözdü ve (tartışmalara son vermek için) Tunus, son günde hatta son anda Dışişleri Bakanları toplantısının ertelenmesine karar verdi. İşte böylece onun bu ertelemesi başarılı bir iş oldu. Söylentilere gelince; Tunus'un bizzat razı olduğu siyâsî reformlardan bâzı devletlerin duydukları rahatsızlıklarını protesto ettiği doğru değildir. Çünkü Tunus, beldesindeki siyâsî muhalifleri tutuklamaktadır ve diğer devletlerden daha baskıcıdır. O kadar ki Müslüman hanımların başlarındaki himarlarını (başörtülerini) bile yasaklamakta ve resmî kurumlarda ve okullarda himarlarını çıkarmaya zorlamaktadır. Sadece bu kadar da değil!.. Zebânilerini kimi zaman sokaklarda ve marketlerde örtülü hanımların peşine dahi takmaktadır.
5. Amerika zirvenin Martta toplanmasını istedi ve bunun gerçekleşmesi için baskı üslupları kullandı. Öyle ki kendi belgesi, zirvede benimsenen tek belge olsun. Fakat olmadı. Mısır, çok ufak çaplı da olsa Kâhira'da toplanılması için (toparlamak üzere) davet etmeye çabaladı velâkin olmadı. Çünkü Tunus ve ona arka çıkan devletler, Avrupalı bir bakış açısı ile Dublin Zirve konferansında tartışılacak Avrupa Projesi'ni beklemede ısrar ettiler. Öyle ki, Arap Zirvesi'nde her iki proje üzerinde de çalışabilsin.
6. Amerikan Yönetimi'nin yetkilileri, Dublin Zirvesi toplanmadan hemen önce 04.05.2004'te Büyük Ortadoğu Projesi'nin değiştirilmiş bir metniyle meşgul olduklarını ve projeye, NATO ile Avrupa Birliği'nin desteğinin alınmasını ve bu ayın sonunda Tunus'ta toplanacak Arap Zirvesi'nin râzı olmasını sağlayacak tashihler koyduklarını açıkladılar. Ta ki nüfuz alanında Amerika'nın üzerinde dırıldır ettiği tek bir proje var olsun. Görünen o ki Amerika bunda da başarılı olmadı. (Bir süre önce 14.05.2004'teki G8 Dışişleri Bakanları toplantısı münasebetiyle, bilhassa projenin Arap-İsrail anlaşmazlığı ile bağlantısı hususunda ve yine Irak meselesi ile bağlantısı hakkında ihtilafli gediklerin azaltıldığı fakat tamamen giderilmediği duyuruldu.)
7. İşte böylece Arap Zirvesi'nin toplanması ancak bu ayı sonu itibarıyla (ki 22-23 Mayıs 2004'te olacağı duyuruldu) mümkün oldu. Çünkü büyük güçlerin görüş hatları, aralarında cereyan eden derin ilişki ve Arap yöneticilerin muhtaç oldukları şey onlar nezdinde açığa çıktı ve bunun, bölgeyi yeniden şekillendirme çerçevesinde, bilhassa Amerika'nın değiştirdiğini ilan ettiği kendi projesi hususunda Avrupa Birliği'nin onayını alması halinde, kendilerinden talep edilen siyâsî reformların detaylı çizgilerine dâir olması ihtimâl dışı değildir. Dolayısıyla bu, yöneticilerin ihtilafa düşmeyecekleri tek bir çizgi üzerinde toplantılarının gündemine konulacaktır. Çünkü önceden üzerinde görüş birliğine varmışlardır. Bundan ötürü, bu rejimler utanç elbiselerini tamamen çıkarmadıkları ve konferansı, her iki projenin sunulacağı bu Haziran'daki G8 Zirvesi'nin sonuçlanmasını beklemek üzere bir başka zaman erteledikleri sürece Zirve konferansının düzenlenme ihtimâli yüksektir.

Zikredilmeye değerdir ki, bundan başka maksadı olmayan bu siyâsî reform, seçmenlerin kendi yöneticilerini seçebileceği veya düşüncelerini serbestçe ve kendi tercihleriyle ifade edebilecekleri anlamına gelmez. Çünkü bu, bölgedeki tüm Amerikan ve Avrupa yanlılarının def olmasına yol açacak ve Ümmetin îmân ettiği İslam'ı yönetime getirecektir. Bu ise bölgedeki ajanlarını muhafaza eden kâfir devletlerin, kabul etmeyeceği bir şeydir. Bu durumda siyâsî reform denilen şey, bölgede hâkim devletlerin bakış açılarına göre, sömürgeci devletin kastî plânlarını yürüttükleri sürece diktatör veya zalim olup olmadıklarına bakılmaksızın, yöneticileri yeniden şekillendirmek içindir.

Zirve konferansı, soruda belirtilmeyen şekilde ilgilenmek istemiyoruz. Çünkü Arap zirve konferansları herhangi bir şeyi bağlamaz veya çözmez. Hatta içerisinde Ümmetin maslahatını barındıran herhangi bir şey üzerinde de asla birleşmez. Yarım asırdır düzenlenip duran bu zirvelerin ömrü boyunca mâlum bir şeydir bu!

Gerçek şu ki zirve konferansları, halkın işlerini onları memnun edecek ve ilerletecek şekilde yürütmek isteyen mevcut devletler için bir nimettir. Ama bizim beldelerimiz üzerindeki zirve konferansları ise, insanların işlerini dinlerinin yani Azim İslam'ın hükümlerine göre yürütmesi gereken Muhlîs yöneticilerin yokluğu nedeniyle üzerimizdeki bir hasetlik ve ğarazdır. Nitekim onlar sömürgecilerin yapmalarını istediklerini yaparlar. Bunun içindir ki, onların zirveleri zarar üstüne zarardır. Allah onların canlarını alsın! Nasıl da bu hale geliyorlar?!

Soru 2: *10.05.2004'te Hindistan'da yapılan beş aşamalı seçimleri Kongre Partisi'nin kazandığı ve önceki hükümetin istifa ettiği duyuruldu. Şimdiye kadar Baharatiye Cenata Partisi, sekiz yıllık koalisyon hükümetinin başındaydı. Öyleyse Amerika'nın Vajpayi'ye olan geniş desteğine rağmen bu düşüş nasıl olmuştur? Sonra Pakistan Kongre Partisi'nin kazanmasından duyduğu üzüntüyü ne diye açığa vurmuştur? Muhafazakâr Hinduların bir partisi olması ve geçmişte Müslümanlara aleyhine, dinlere karşı laik bir yaklaşım sergileyen Kongre Partisi'nden daha azgın olması itibarıyla Cenata Partisi'nin sağtığı tehlikenin daha büyük olduğu bilinmektedir. Öyleyse bu âni üzüntünün ve Hindistan'da meydana gelen bu umulmadık değişimin nedeni nedir?*

Cevap 2:

Yaklaşık elli yıl önceki bağımsızlığından sonra bile Hindistan'daki İngiliz nüfuzu varlığını korumaktadır. Hâkim ve faâl kuvvet olarak Kongre Partisi hep İngiliz siyâsetini infaz etmiştir. Birleşik Devletler buna karşı en azamî cehd ve tüm baskı vesileleriyle hareket ediyordu. O kadar ki Hindistan'a nüfuz edecek bir gedik açmak için Nehru ile birlikte olsun diye AbdunNâsır'ın desteğini dahi talep etmişti. Fakat Vajpayi'nin iktidara geldiği 1996'da, seçimlerde elde ettiği fırsata kadar bir türlü başaramamıştı. Böylece mümkün olan her şey ile Vajpayi'yi destekledi. Pakistan'ın ordusunu geri çekmesi ve Kargil tepelerindeki savaşçılara verdiği desteği bırakması için baskı yaparak Kargil Savaşı'nda hak etmediği zaferi ona sağladı. Bundan sonra onu askerî ve ekonomik olarak destekledi ve Pakistan'ı gelişmiş silahlardan imtina ettirdi. Kezâ Pakistan bedellerini ödediği halde, satılan uçakların teslimâtını erteledi. Böylece Pakistan'a olan düşmanlıklarının kadri için Hind halkı nezdinde Vajpayi, askerî yeteneklerini yükselten hikmet olarak görüldü. Tüm bunların sebebi, Kongre Partisi'nin sahip olduğu kuvvetin daha fazla olmasıydı. Şu da var ki Cenata iktidarı, desteksiz olarak Kongre Partisi'nin karşısında durması mümkün olmayan toplama bir koalisyondu.

Ne var ki Cenata Partisi'nin ölümü, işte bu destek yüzünden geldi! Amerika Cenata Hükümeti'ne, bol keseden ekonomik destek ihsan etti ve habire para pompaladı ve onu özelleştirmeyi benimsemeye sevk etti. Bundan dolayı dev şirketler ve ekonomik canlanma oluştu. Fakat bunlar kapitalist kalıp dahilinde yani hazine gelirlerini (millî hasılayı) artırmaya yönelik oldu. Ne var ki bu kalıp, fakirliğin kol gezdiği bir ülkeye uygun değildi. Zira şehirlerde birçok zenginler, dev şirketler ve fabrikalar vardı ama bilhassa kırsal kesimlerde ve köylerde fakirler daha da fakirleşiyordu.

Aşırı zenginlik ile aşırı fakirlik arasındaki uçurumu açan bu ekonomik duruma ek olan bir diğer unsur da, Müslümanlara karşı katliamlar işleyen, mescidlerini yıkan ve bâzılarının diğer dini fırkaları da tâciz ettiği Hinduların milliyetçi, dinci muhafazakârlık unsurudur.

İlave üçüncü bir unsur ise Kongre Partisi'nin asâleti ve İngiliz usulü siyâsî dehâsıydı. Bir dinin diğerinden daha üstün olmadığı fikrini ve Kongre'nin laikliğini izhâr ederek Cenata'nın dînî fanatıklığı ile savaştı. Yine solculuğunu izhâr ederek, hükümet tarafından denetlenen projelerle işçilere ve fakirlere iş bulup kapitalizmin özelleştirmesiyle savaştı. Sonra Cenata Partisi'nin Keşmir'e müteallik tavrına

odaklandı. Onun Pakistan karşısında zayıf olduğunu gösterdi. Zira Kongre Partisi, İşgâl Edilmiş Keşmir'in (Cammu Keşmir'in) bir müzakere meselesi yapılmasını kabul etmez. Çünkü Nehru, 1956 kararıyla onu ilhak etmiş ve Hindistan'ın bir parçası haline geldiğini duyurmuştu.

İşte bu son mesele, Pakistan'ın korktuğu şeydir. Zira hem Vajpayi döneminde Hindistan'da hem de Müşerref döneminde Pakistan'da değişik derecelerde Amerikan nüfuzu vardır. Her ikisi de Amerika'nın nüfuzu sebebiyle Keşmir'e müteallik müzakerelere katılmada ve aralarındaki tansiyonu düşürmede mutâbıktırlar. Pakistan'ın korktuğu şey, Kongre Partisi'nin bu başarısı ve hükümeti teşkil etmesi ihtimâlinde dolayı bu mutâbakatın devam etmeyecek olmasıdır. Nitekim Kongre Partisi, İngilizlere sadık bir partidir ve siyâsî dehâsında onun adımları üzerinde yürümektedir. Dolayısıyla onun Pakistan üzerindeki tehlikesi yalnızca (barış) kalıbının aksamasıyla kalmayacak, bilakis onun etkisiyle Pakistan'da da -Hindistan'da şimdi olduğu gibi- İngiliz nüfuzunun geri gelmesine yol açacaktır. Müşerref'i ürküten, tedirgin hale getiren şey işte budur. Zira doğrudan bizatihi ucu ona dokunmaktadır.

Onun için Pakistan'ın üzüntüsü, Hindistan'da yeniden İngiliz nüfuzunun geri dönmesi, Kongre Partisi'nin seçimlerdeki başarısı ve hükümeti teşkil etmesi ihtimâlidir. Üzüntünün sebebi işte budur! Nitekim Müşerref, Müslümanların Cenata'nın yada Kongre'nin elinden neler çekeceğinden sıkıntı duymaz. Çünkü her ikisi de Müslümanlara karşı vahşidir ve onları çok büyük zararlara uğratmaktadır. Müslümanlar açısından Solcu-Laik Kongre'nin târihi ne kadar karanlıksa, Muhafazakâr Hinduların Cenata Partisi de o kadar karanlıktır. Şiddeti, yerel veya bölgesel veya devletlerarası siyâsî duruma göre farklılık arz etmekle birlikte her ikisi de Müslümanlara düşmanlıkta hemfikirdir.

Kâfirler Müslümanları bitirmeye çalışacaklardır. Bu kâfirlerin partileri veya isimleri ne kadar değişirse değişsin, bu uğraşı sona ermeyecektir. Ta ki Allah O Ümmete, nasihatiyle kuşatacak, işlerini gözetecek, kendisiyle korunacakları ve ardında savaşacakları Raşid bir Halîfe ikram edinceye kadar...

Soru 3: *Amerikan Yönetimi 11.05.2004'de, Suriye'nin soruşturulması yasası kapsamında Suriye'ye yaptırımlar uygulamaya başladı. Kaldı ki Suriyeli yetkililer, Suriye'den Irak'a savaşçıların gönderildiğini sürekli yalanmalarının yanında Amerikalılara "terörizme karşı mücadele" hususunda her tür istihbarat ve bilgi paylaşımıyla yardımlarda bulunacaklarını tekrar tekrar vurgulamışlardı. Peki bu Amerika'nın Suriye'ye bakışında bir değişiklik anlamına mı gelmektedir? Yoksa Amerika'nın bölgede şekillendirmeler yaparak Büyük Ortadoğu Projesi'ni infaz etmesinin bir başlangıcı mıdır?*

Cevap 3:

Amerika'nın Suriye'ye bakışında herhangi bir değişiklik yoktur. Siyâsî ve diplomatik alâkalar kesilmemiştir ve sorunuzda belirttiğiniz gibi, Suriye Amerika'ya "terörizme karşı mücadele" denilen şeye ilişkin istihbarî bilgiler sağlayarak açık bir işbirliği göstermiştir. Her iki tarafın açıklamaları da görüşmek için hazır olduklarının devamını ilan etmekte ve görüşme kanallarının açık olduğunu belirtmektedir. 12.05.2004 tarihli el-Hayat gazetesi tarafından haber verildiği gibi, Suriye'nin Amerika'daki sefiri tarafından verilen demeç de böyledir. Yani Bush'un yaptırımları uygulamasından sonra açıkça şöyle demiştir: "*Burada hâlen Amerika ile ilerlemenin ufukları vardır ve her iki taraf arasındaki görüşme kanallarının açık kalmasına dâir bir uyum vardır.*" Suriye sefiri, Suriye'yi ziyaretleri sırasında Suriye kökenli bir Amerikalı yahudi heyetine eşlik etti ve onlar 11.05.2004'te Suriye Başkanı tarafından hoşnutlukla karşılandılar. El-Hayat gazetesince haber verildiği üzere, bundan sonra söz konusu heyet ile birlikte Suriye'de olduğu sırada sefire, dediği gibi görüşme kanalları açık olduğu halde Bush'un Suriye'ye yaptırım uygulama kararı hakkında soruldu. Şöyle yanıtladı: "*Başkan Bush'un Suriye'ye yaptırım uygulama kararı, üç aylık tereddütten ve yeni adımlar atması için birtakım yaptırımlar uygulamayı ilan etmedikçe (kendisini rahat bırakmayan) Kongre'deki mihrakların tehdidinden sonra geldi.*"

Bush'un bu kararı, öneriyi sunan Demokratlar ile onlarla açıklamalar vasıtasıyla rekabet eden Cumhuriyetçiler arasında girdiği yahudilerin oylarını kazanma yarışı nedeniyle Kongre tarafından onaylanmasından sonra 2003'ün Aralık ayının ortalarında imzaladığı bilinmektedir. Görünen o ki Bush, Demokratlar Bush'un bu yaptırımlarını uygulamadaki tereddüdünün avantajlarını elde etmeye çalışıncaya kadar bunların tatbikinden imtina etti. Ardından seçimlerin vaktinin yakınlığının avantajını elde etmek için meseleyi yeniden Kongre'de tartışmaya açma tehdidine maruz kaldı. Sonra yönetimin üzerinde sabit kalacağı ve Kongre'deki Cumhuriyetçiler tarafından tavsiye eden bir çözüm vardı. Bu

da seçim süreci boyunca Demokratları bu fırsattan mahrum etmek için bâzı yaptırımlar uygulanmasıydı.

Her halükârda yaptırımlar, Suriye Başbakanı tarafından açıklandığı ve bâzı siyâsî tahlilcilerce de belirtildiği gibi Suriye'yi etkilemez. Nitekim uygulanan yaptırım çeşidinin vakıası, bunun yalnızca yahudi lobisini ve yahudileri destekleyen Yeni Hristiyan Sağcılarını memnun etmek ve her iki grubun oylarını elde etmek için bir seçim mesajı olmasıdır.

Suriye'ye uygulanan yaptırımların, Amerika'nın bölgede şekillendirmeler yaparak Büyük Ortadoğu Projesi'nin infazının bir başlangıcı olmasına gelince; Amerika'nın seçim süreci sona ermeden yani gelecek yıla kadar bu projenin infaz edilmesi beklenmez. O zamana kadar Amerika bunu Atlantik İttifakı'na (NATO'ya), Avrupa Birliği'ne ve Sanayi devletlerine (G8'e) sunacaktır. Sonra bu proje, Bush için bir seçim malzemesi haline getirilecektir. Yeni yönetimin akıbeti kesinleştiğinde, kendilerine bağlı olsun veya olmasın bölgedeki "yöneticilerin yeniden şekillendirilmesi" ile tatbiki başlatılacaktır. Sonra tehlike sadece yöneticilerin yeniden şekillendirilmesiyle de sınırlı kalmayacak, bilakis bu yöneticiler vasıtasıyla bölgede hakimiyete ve açıktan yada gizliden olsun sömürgeciliğe yeniden dönülmesine yol açacaktır. Bölge üzerinde çekişen Amerikan projesinin ve diğer projelerin tehlikesi işte budur! Başarısı veya hezîmeti ise Ümmete bağlıdır. Şayet Ümmet bu projeleri engelleyebilecek kesin bir tavır takınırsa, henüz infaz edilmeden tümünden yıkıma uğrarlar. Eğer bunu yaparsa muzaffer ve azîz olur. Yok eğer benimserse, hezimete uğrar ve zelîl olur. İslam ile şereflenmiş bir Ümmet, bu projeleri benimsemeyecek, hezimete uğramayacak, zelîl olmayacak ve hepsini yok edecektir, Allah'ın izniyle.

Soru 4: *Şaron Amerika'ya gitti ve tek taraflı olarak Ğazze'den çekilme ve yerleşimleri kaldırma plânını sundu ve Bush'un desteğini alabildi. Yine "geri dönüş hakkı"nın mültecilerden düşürülmesine, nihaî sınırlara karar verildiğinde yerleşim yerlerinin kalacağına ve 1976 sınırlarının İsrail'i bağlamayacağına dâir açıklamalar yaptı. 02.05.2004'te partisi olan Likud Partisi'ne kendi plânını sunduğunda ise %60'lık bir çoğunlukla hezimete uğradı. Bu, Şaron'un plânının Likud'da yapılan oylamadaki hezimetinden ötürü başarısız olduğu anlamına mı gelir? Yine bunun, Likud içerisinde gelecekte kendisini iktidardan düşürecek şiddetli bir çatlak bulunduğunun bir emaresi olduğunu söyleyebilir miyiz?*

Cevap 4:

Muhakkak ki yahudilerin Ğazze Şeridi'nden çekilmeye verdikleri ihtimam yeni değildir. On yıllardır söz konusu olan bir şeydir. Nitekim Rabin ve diğerleri gibi politikacıları tarafından da, karşılaştıkları şiddetli direnişten dolayı ve Tevrat'taki bâzı bâtıl sözler nedeniyle Ğazze'yi Batı Şeri'a'yı gördükleri gibi görmemelerinden dolayı oranın "arı kovarı" olduğunu, "denizin onu sürüklemesini istedikleri" filan diyerek önceden dile getirilmişti.

Lâkin Şaron'un plânının ardındaki dürtüyü bilmek için itibara alınması gereken bir konu vardır. Bu konu, kurulduğu günden beri yahudi varlığının siyasetini takip edenlerin gördükleri bir şeydir ki, bu politika Filistin'in politik ve sonra pratik olarak kademe kademe ısırılması üzerine kurulu bir politikadır. Nitekim 1948'de Filistin'in işgâli meselesini, 1967'de Batı Şeria ve Ğazze'nin işgâli meselesiyle değiştirebildi. Dolayısıyla 1948 Filistin'i'nin halkına iade edilmesi görüşmeleri ve yahudi varlığının yok edilmesi meselesi, yahudi varlığının tanınması için yalnızca 1967'de işgâl ettikleri Batı Şeria ve Ğazze Şeridi'nin halkına iade edilmesi meselesine terk edildi. Bundan sonra çekişmeli olarak değerlendirilen yâni halkın bir hakkı olan Batı Şeria ve Ğazze'nin kalanı gibi olmayan, mülteciler, su, sınırlar ve yerleşimler gibi bazı konular da Şeria ve Ğazze'den koparıldı. Yani onlar vermede de almada da hep yalancılardı. Filistin halkının bunlardaki her hakkını yok saydılar.

Sonra görüşmeleri Batı Şeria ve Ğazze meselesine kaydırmak için Şaron'un plânı geldi. Plânını ilan etti ve yoğunluğu ona verdi. Amerikan Yönetimi'nin seçim süreci boyunca kendi çıkarlarına gösterdiği kadar yahudilerin çıkarlarına da ihtimam göstereceğinin farkında olarak Washington'a gitti. Bush'un desteğini aldı ve Ğazze'den çekilme meselesi yerel, bölgesel ve devletlerarası olarak tartışılan bir vakıa haline geldi.

Görünen o ki, Ğazze meselesini Batı Şeria'dan koparmak için tartışma alanı açmak üzere Şaron'un istediği de buydu. Öyle ki, aynı çözüm Batı Şeria üzerinde de mutlak olarak uygulanmaksızın Ğazze için bir çözüm tartışma ihtimâli hukuken sabitleşsin. Böylece Batı Şeria için bir çözüm olduğu veya Ğazze'deki yerleşimlerin kaldırılması halinde Batı Şeria'dan da kaldırılması gerektiği tartışılmadığı müddetçe, Ğazze için çözümsüzlük bulunması bir gereklilik değildir. Devletlerarası siyâsette, Ğazze'nin Batı Şeria meselesinden ayrı olarak tartışılabilir bir mesele olduğu netleşir hale

geldikten sonra, onun fiilî geri çekilmesinin –teorik plânı ile pratik uygulaması arasındaki zaman farkı ister kısa ister uzun olsun- kendisi açısından artık acelesi yoktu, daha sonra da olurdu.

Şaron'un plânından arzuladığı şeyin, Ğazze meselesini Batı Şeria'dan koparmak için bir zemin teşkil etmek olduğunu ve Ğazze meselesini -aynı çözüme Batı Şeria'yı da karıştırmadan, onunla ilikleme ihtiyacı olmadan- tartışılır hale gelmesini sağlayan iklimler (ortamlar) oluşmasının ardından Ğazze'den çekilmeyi daha sonraya bırakmak istediğini söyledik. Bunun içindir ki plânını oylamak üzere Likud Partisi'ne sundu. Bilinmektedir ki, herhangi bir partinin yönetimi, üyelerinin çoğunluğunun siyâsî yönelimini bilir. (Eğilim açısından) partiler insanlara benzemez mesela. Çünkü partilerinin, organizasyonların ve diğer kuruluşlarının çeşitliliği nedeniyle çoğunluğun eğilimini bilmek zorlaşabilir. İşte bunun içindir ki Şaron, plânının parti çoğunluğu tarafından reddedileceğinin tamamen farkındaydı.

Netice itibariyle Şaron'un plânındaki maksadı, Ğazze meselesini Batı Şeria'ninkinden ayrı olarak tartışmanın bir emsalini teşkil etmektir. Sonra gelecek konuların prosedürü gereği, fiilî tatbikinin vakti, ister uzak ister yakın isterse yakından da yakın olsun, sabitleşecektir.

Bunun içindir ki, plânının hezimete uğradığını söyleyemeyiz. Çünkü çekilmeyi zamanında tatbik etmedi. Şayet Filistin meselesini, her biri tek başına tartışılan ve biri diğerinden koparılmış kısmî meselelere bölemezse hezimete uğramış olur.

Yine Likud içerisinde çatlak olduğunu da söyleyemeyiz. Çünkü onlar sadece Şaron'un plânını desteklemediler ve çünkü Şaron bunu önceden biliyordu.

Belirtilmesi kaçınılmazdır ki, tehlike Şaron'un plânlamasında ve Amerika'dan destek almasında değildir. Bilakis tehlike, yahudi varlığının hâlâ yerinde kalmasına ve Filistin'i işgâl etmesine karşı görülen bu korkunç sessizliktir. İşte bu sessizlik de Müslümanların beldelerindeki (hain) yöneticilere, (Filistin) Otoritesi'ne ve (Filistinli) görüşmecilere (ihlasla) ortak olmaktır!

Soru 5: *Amerika, eridiğini ilan ettikten sonra eski Irak Ordusu'nun yardımını kabul etmeye döndü. İşgâlcilerin emriyle teşkil edilmiş bu orduya katılmak için Irak halkından itirazların yükselmesi sebebiyle Amerika yeni bir ordu inşa etmekten aciz miydi? Yoksa Amerika'nın önceki ordudan yardım talep etmesinin sebebi bu mudur? Yada Amerika, unsurları kendisi için tehlike oluşturmasın diye onun geri dönüşünü, kendi denetimi altında kendi hareketini güvence altına almak gâyesiyle mi istemektedir?*

Cevap 5:

Amerika'nın yeni bir ordu inşa etmekten aciz olmasına gelince; evet bu doğrudur. Çünkü derin İslamî mefhumlar; kâfirler uğruna ve onların emri altında savaşılmasını reddettirmektedir. Bu mefhumlar, kâfir bir işgâlcinin kumandası altındaki bir orduya katılmayı haram kılmaktadır. Kıtlik dolayısıyla bir veya birkaç nedenden ötürü katılanlar bile el-Felluce'deki kardeşlerine karşı savaşan işgâlcie ortak olmayı reddetmektedir.

Eski ordunun fertlerine gelince; onların Amerika'nın denetimi altında olması tehlikelerini öncekine nazaran daha da azaltacaktır. Evet, bu da doğrudur.

Fakat Amerika'yı eski ordunun yardımına muhtaç kılan şey bir başka meseledir. Bunu anlamamız için şuna dikkat etmemiz gerekir ki, Amerika kapitalist mefhumları ve "gayenin vasıtayı meşru kıldığını" söyleyen pragmatizmi benimsemiş bir devlettir. Bu kaide onun esasî parçasıdır. Amerika otoriteyi Iraklılara devretmek için bir târih koydu ki, o 30.06.2004'tür. Bu târih seçim hesaplarının zorlamasıyla konuldu. Öyle ki Bush, seçim öncesi aylar boyunca savaş olmaksızın sükunet sağlayabilsin veya en azından Kasım 2004'te yapılacak seçimlere kadar ölen askerlerinin sayısını asgariye düşürebilsin. Bununla birlikte şayet savaş aynı düzeyde devam ederse, seçimi kazanma ihtimâli azalacaktır. Çünkü katliamlarıyla işgâlcie olmak, insanları karşı bir kampanya oluşturmaya sevk edecektir.

Amerikan işgâl ordusu, mücadelesine yarayan –ister yasak olsun isterse olmasın- her tür silahlarla mukâvemeti (direnişi) yok etmek veya kuvvetini sınırlandırmak için büyük çaba harcamaktadır. Fakat başarılı olmadı. Üstelik halkının kahramanlığı ve î mân dolu kalpleriyle büyük kalan şehirlerin boyutlarını küçük şehirlere ayırmaktan da aciz kaldı. Toplar, tanklar, helikopterler ve hatta savaş uçaklarını bir aydır kullanmayı sürdürmesine rağmen, uçakları ve tankları ile gelen yahudi varlığına karşı cesaretiyle müdafaa gösteren (Filistin'deki) Cenin şehrinin ikizi el-Felluce'yi kontrol edemedi.

Kuvvet küstahlığına kapılmış Amerikan ordusu anladı ki, ne kadar vahşiyane olursa olsun askerî eylemlerini sürdürmesi, istilasına yönelik cesur mukavemeti yok etmek bir tarafa teskin bile edemeyecektir.

Bundan sonra istediği şeye ulaşmasının ünvanı olan kuvvet küstahlığının gururundan vazgeçti. Onu terk etti ve el-Felluce'de emniyeti koruma ve sükuneti sağlama işini teslim edeceği eski Irak Ordusu'ndan bir grup oluşturmayı başarana kadar görüşmeler ve manevralar ile siyâsî dehâya başvurdu. Bu grup, Irak Ordusu'nun başaramadığını başardı.

İşte en-Necef halkından diğer bir grup karşısında duracak bir grup oluşturmak üzere en-Necef'te de yapmaya çalıştığı şey budur. Böylece Amerika'yı kendi tarafından kayıplar vermekten kurtaracaklardır. Sivil otoritenin kendisiyle işbirliği yapan Iraklılara göreceli olarak devredilmesi gerçekleşse bile, kendisini sağlama almak için arzuladığı şey, mukavemetin yatıştırılması ve güvenliğinin sağlanmasıdır. Öyle ki Bush, herhangi bir problem veya engel ile karşılaşmadan seçim kampanyasına devam edebilsin.

Direnişçilerin silahlarının yetersizliğine karşı Amerikan ordusuna ait techizat depolarının çok çeşitli yıkıcı silahlarla donanmış olmasına rağmen, işgâlcî Amerikan ordusunun önemli kayıplar vermesine, zellî olmasına ve hezime uğramasına neden olan karşılaştığı istisnâî kahramanlık nedeniyle el-Felluce'ye zorla girmeye yönelik plânlarının infazında aciz kalması işte bunun içindir. Bununla beraber işgâlcîye karşı direnilmemesini sağlayacak ve kardeşlerinin eliyle en-Necef'ten mukavemeti kaldıracak eski ordudan bir grup teşkil etme kabiliyeti vardır deriz. Eğer tüm bunlar gerçekleşir ve devir-teslime kadar sükunet sağlanabilirse, (Amerika'nın) askerî eylemler ile yapamadığı şeyin gerçekleşmesi başarılmış olacaktır.

Bunların tamamından ötürü, Amerikan ordusu önce yardım talep etti, sonra eski ordudan bir grubun desteğini almada ısrarcı oldu. Öyle ki kendisinin yapamadığını onlar yapsınlar.

Soru 6: *Gürcistan başkanı Michael Saakaşvili, 06.05.2004'te Acaristan bölgesi yöneticisi Aslan Abaşidze'yi devirdikten sonra ülkesini yeniden birleştirmeyi başlatacağını ilan etti. Bundaki (lütuf) Rusya Ulusal Güvenlik Konseyi Başkanı, İgor İvanov sayesinde ve Aslan'ı istifâ etmeye ve İvanov ile Moskova'ya çekip gitmeye ikna etmek için oynadığı rol ile oldu. Gürcistan Dışişleri Bakanı Salumi, Rusya'yı krizi çözmek için oynadığı bu büyük rolden ötürü övdü. Şimdi buradaki soru şudur: Rusya'yı Acaristan'daki ajanı Aslan Abaşidze'den vazgeçiren şey nedir? Yine Acaristan krizini çözmedeki katkısı ve mâlum Amerika ajanı Saakaşvili'nin iktidarını pekiştirmesi ne içindir?*

Cevap 6:

Başlangıç olarak, Acaristan'ın coğrafi (jeo-stratejik) konumunun önemini aydınlatmamız gerekmektedir. Acaristan, petrol sevkiyatının yapıldığı esasî limanlardan biri olan Batum Limanı'nın bulunduğu Karadeniz'e kıyısı olan bir bölgedir. Bu demektir ki, Gürcistan üzerinden Karadeniz'e Hazar Denizi kıyısındaki Bakü'den bir petrol boru hattı döşemeyi plânlayan Birleşik Devletler için oldukça önemlidir. Bundan dolayıdır ki Amerika, (Gürcistan'ın başkenti) Tiflis'teki merkezî hâkimiyeti ile yani oradaki hükümeti destekleyerek bu bölgedeki meseleyle ilgilendi.

Acaristan'da olan şey Amerika'nın Kafkaslar, Orta Asya ve Doğu Avrupa plânından (bunun bir parçası olmaktan) başka bir olmamasına, Rusya'yı boğmakta olmasına ve onun bölgesel nüfuzunun ve hayatî sahasının azalmasına yol açmasına karşın yine de Acaristan, Karadeniz'e kıyı olması ve Batum Limanı'na sahip olması açısından öncelikli bir mesele idi.

Görünen o ki, Acaristan meselesi, Powell'ın 26.01.2004'deki Moskova ziyareti sırasında gündeme gelen en önemli meselelerden biriydi. Moskova'daki Amerikan sefiri Aleksander Fişov bu meseleyi el-Hayat gazetesine, aşırı derecede önemli olarak tarif etti ve bu ziyaretin en önemli amaçlarından birinin, eski Sovyet sahasında Rus ve Amerikan taraflarından her ikisi için (ortak) "görüşme noktaları" bulmak olduğuna işaret ederek Powell'ın Rus tarafıyla eski Sovyet Cumhuriyetlerine müteallik meseleleri tartışma niyetinde olduğunu söyledi. Amerikan sefiri, bu bölgede her iki taraf arasındaki ilişkilerin yerleşmesini saracak "muayyen meseleler"in varlığını da kabul etti... Bâzı Rus politikacılar, Amerikan sefiri ile bu dosyayı tartışmayı talep ettiler. Rus Parlamentosu'nun Dış İlişkiler Komitesi Başkanı Constantine Kutsatşiyov, ziyaret münasebetiyle bölgedeki Amerikan askerî varlığını gösteren liste dosyasını istedi.

Bu konudaki tartışmanın artması, bâzı Batılı medya kaynaklarının, eski Sovyet bölgesinde nüfuz paylaşımı öngören bir "Rus-Amerikan pazarlığı"nın tamamlanmasına ilişkin düzenlemeler yapıldığına

dâir bilgiler yayınlaması ile aynı zamana denk geldi. Bâzı Rus tahlilciler ise, Moskova'daki Amerikan sefirinin konuşmasında söylediklerini, taraflar arasındaki bir anlaşmanın bir emaresi olarak değerlendirdiler.

Buna ilaveten Kremlin adına açıklama yapan bir sözcü, Rusya Başkanı Putin'in Amerikalı bakan ile aralarında Irak'taki son durum ve Rusya ile İran arasındaki nükleer işbirliği meselesi gibi birçok bölgesel ve devletlerarası dosya üzerine odaklanacak görüşmeler yapacağını duyurdu. Bâzı kaynaklar, Powell'ın ziyareti sırasında, Rus yönetiminin malî yolsuzluk yaptıklarına dâir birtakım suçlamalarla meşhur ortaklarının peşine düştüğü ^[Tutuklanan yahudi işadamı Mihail Khodorkowski'nin sahibi olduğu] Yukos Petrol Şirketi meselesindeki gelişmeleri de tartışacağı belirtildi.

Powell, gelişinden hemen sonra hem hâricî hem de dâhilî açıdan Moskova'nın politikasını eleştirme yolunu tuttu. Umulmadık bir tonla Rusya'daki demokrasi hakkında alenen birtakım kaygılar gösterdi. *"Ortak değerler ve standartların bulunmadığı bir halde her iki devlet arasındaki ilişkilerin bazı sınırları olduğu"* gözlemlere çarptı.

Çeçenistan'a müteallik şeye gelince; Powell devletinin *"Moskova'nın Çeçenistan'daki iç siyâsî politikasının bazı taraflarından"* ve yine *"Moskova'nın BDT ^[Bağımsız Devletler Topluluğu] 'daki komşularıyla ilişkilerinden"* rahatsızlık duyduğunu ifade etti. Washington'un Rusya'nın birliğine saygı duyduğunu ama *"Rusya'nın komşularının haklarına da aynı derecede baktığını"* ilave etti.

İşte böyle! El-Hayat gazetesinin belirttiğimiz baskısında haber verildiği gibi, Amerikalı bakanın Putin ile görüşmesinden sonra ses tonunu azalttığı gözlemlendi. (Rus Dışişleri Bakanı) Igor İvanov ile yaptığı ortak basın toplantısında kendisinin *"konuşmalara esasî bir eksen teşkil eden -bu dosya- olmaksızın, Başkan ile Rusya'da demokrasi ve basın özgürlüğü meselelerini tartıştığını"* söyledi.

Oysa Gürcistan'dan geldikten sonra Powell'ın eleştirdiği noktalar, Moskova'daki demokrasiye veya oradaki basın özgürlüğüne ilişkin değildi. Yine Çeçenistan'a dâir beyanatı sadece onunla pazarlık etmek içindi.

Görünen o ki, Çeçenistan dosyasının rafa kaldırılması ve mücrim kâfir Putin'in orada yürüttüğü imha savaşının devamında ve Gürcistan'ın Çeçenistan'a herhangi bir destek veya sığınak vermemesine mukâbil Rusya'nın Acaristan'dan ve ajanı Aslan Abaşidze'den vazgeçmesinde mutabık oldular. Nitekim yeni Gürcistan Cumhurbaşkanı Nino Purdzenadze, önceki Cumhurbaşkanı Şevardnadze'nin devrilmesinden sonra 27.12.2003'te el-Hayat gazetesini kabul etmiş ve Tiflis'in Çeçen mukavemetine büyük imkânlar verdiğini söylemişti.

Aslan Abaşidze'nin Rusya'nın kendisinden vazgeçtiğini fark ettiği açığa çıkmaktadır. Bunun içindir ki, herhangi bir Gürcü ilerleyişini durdurmak için kendi bölgesi ile Gürcistan'ı birbirine bağlayan köprüleri patlatmak istemiştir. Nitekim biliyordu ki, Acaristan'daki Rus üslerinde yerleşik bulunan Rus Ordusu, kendisi için müdahalede bulunmayacaktır. Bununla birlikte konu, Gürcistan'ın askerî bir hamlede bulunmasına göre plânlanmamıştı. Bilakis Aslan'ın dostu olan Rusya Ulusal Güvenlik Konseyi Başkanı'nın dediği gibi "güvenlik tedbiriyle gelmesi gerektiğine" ve kendisiyle birlikte Moskova'ya gitmeye ikna etmek için Acaristan'a varmış ve bu (Aslan'ın Moskova'ya gidişi) de hakikaten 06.05.2004'te gerçekleşmişti.

Böylece Birleşik Devletler ile Rusya arasındaki pazarlık, Rusya'nın Çeçenistan'daki cürümlerini serbestçe işlemesi ve Amerika'nın da bu cürümlerinde Rusya'ya karşı sessiz kalması, hatta onun bir iç meselesi olarak îtibar edip desteklemesi şartıyla tamamlanmıştır. Amerika, Rusya'nın Acaristan'daki nüfuzunu bitirmesi ve nihaî olarak ajanı olan Aslan'ı Moskova'ya götürmesine mukâbil eski Sovyetler Birliği ülkelerindeki Rus menfaatlerinden elini çekecektir.

Velâkin şayet Putin kendisinin bu vazgeçişinin Amerika'nın yakın gelecekte kendisini yalnız başına bırakacağı zannına kapılırsa, yanılmış olacaktır. Amerika, eski Sovyetler Birliği bölgelerindeki Ekim askerî üssü ile Rusya'yı zayıflatmaya kararlıdır. O kadar ki kapısının eşiğine dizeceği Amerikan kuvvetleri ve NATO ile Rusya'yı bölgesel bir nüfuzdan dahi mahrum edecektir. Rusya belki bunu fark eder ama sonra çok geç olur.

H. 26 Rabi'ul Ewel 1425
M. 15 Mayıs 2004